

NS-Nieuwsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Onbekende helden van het blanke ras

Deel 6

Walt Disney

Je zou niet willen dat je levensverhaal geschreven werd door Mare Eliot. Tenzij je toevallig een marxistische jood bent of een van joden houdende rassenverrader. Het is begrijpelijk dat geen enkele zichzelf respecterende blanke een eerlijke behandeling kan verwachten van deze hakkende biografe. Maar zolang je nog leeft, heb je niets te vrezen van mensen als meneer Eliot. Want hij behoort tot dat nieuwe ras van "politiek correcte" aasgieren die zich tegoed doen aan de reputaties van dode mannen. Een goedkope en gemakkelijke manier om controverse te creëren voor een boek (controverse = verkoop) is het belasteren van een toevallig overleden persoonlijkheid, wiens nagedachtenis nog steeds algemeen wordt vereerd. En als het slachtoffer in kwestie geen vriend van de Joden was, dan zijn de kansen van elke

Walt Disney

literaire jakhals om gloedvolle recensies te krijgen in Hebreeuwse mondorganen als de "New York Times" vrijwel verzekerd. De lafheid van zulke necrofiele pennenlikkers wordt nog eens onderstreept door het feit dat de personen over wie ze schrijven zichzelf niet kunnen verdedigen, omdat ze allemaal dood zijn.

Nadat ze de roem van witte helden als Henry Ford, H.L. Mencken en Charles Lindbergh aan flarden hadden geschoten, gingen de gierige hacks door naar het volgende object van hun vraatzucht, dit keer niemand minder dan Walt Disney. Als er ooit iemand geen introductie nodig had, dan was dat oom Walt, een van de meest alom geliefde figuren van de 20e eeuw. Dat wil zeggen, totdat Mare Eliot besloot om royalty's binnen te harken door in de gunst te komen bij de zionistische machthebbers en de naam van een echt Arisch genie te grabbel te gooien. Het zal je dan ook niet verbazen dat Eliot's andere boek, "Down Thunder Road", een pluimstrijkerij is van Bruce Springsteen. De auteur is dus een van die overloper-vijanden van de blanke cultuur, die zijn eigen ras heeft verraden door de hype van een drastisch overschatte koosjere rock 'n roller op te blazen, terwijl hij authentieke blanke helden, zoals de schepper van "Fantasia", met inkt besmeurt en terzijde schuift voor de onsaamenhangende vervorming van een vette, krijsende jood. Ironisch genoeg zijn net die dingen die Eliot het meest weerzinwekkend vindt, de gebeurtenissen in Disney's leven die elke verstandige lezer zal toejuichen. Vooral voor nationaalsocialisten zal "Hollywood's Duistere Prins", zoals hij zo denigrerend wordt genoemd in de ondertitel van de biografie, hoger dan ooit tevoren in hun achting stijgen.

Een joodse strik voor Disney

Ondanks zijn openlijke vijandigheid tegenover (afgunst van?) zijn onderwerp, onthult de auteur voor het eerst in druk de verrassende omvang van Walt Disney's Nationaal Socialistische achtergrond en zijn over het algemeen onbekende, levenslange strijd tegen de Joodse overname van zijn studio en zijn land. Eliot vertelt hoe Disney begon als een jonge, obscure illustrator in de vroege jaren 1920, toen hij zijn huis in Kansas verliet om het grote werk in Hollywood te proberen. Wacht's eerste personage, Alice (van Lewis Carroll), toonde zijn innovatieve filmtechnieken, die geanimeerde figuren combineerden met levende acteurs. Maar hij had een distributeur nodig om van zijn Alice een succes te maken. Toen, net als nu, was filmdistributie het privédomein van de Joden, die, als instinctief, al vanaf de begindagen van de cinema aanvoelden dat ze een ongekende macht hadden om de geesten van de niet-Joodse massa te bereiken en te vormen. Bijgevolg was Milton Feld Disney's eerste agent, die hem op weg zette naar dat Talmuedische

rattennest, New York City. Daar viel hij in de klauwen van Margaret Winkler. Zij beheerde de eerste distributie van zijn Alice-reeks, waarvoor hij \$1.500 per film ontving, nauwelijks genoeg om de productiekosten te rechtvaardigen, maar het was een vernederend begin waarvoor de naïeve artiest uit Midwest hem oprecht dankbaar was.

Enkele maanden later liet Winkler hem echter weten dat ze zijn betalingen bijna met de helft verminderde omdat zijn serie niet goed ontvangen was en geld verloor aan de kassa. Eliot schrijft, "Disney was veel minder begaan met de vermindering dan met de vraag waarom zijn films niet succesvoller waren. Hij kon niet weten dat Winklers beslissing niets te maken had met de kwaliteit van zijn films. Disney's films waren in feite één van de meer succesvolle in Winkler's stal en begonnen een vaste aanhang op te bouwen langs de oostkust. Maar omdat Winkler onlangs getrouwd was met Charles B. Mintz, een voormalige boekingsagent van Warner Bros., droeg ze de volledige controle over haar bedrijf aan hem over. Mintz verminderde onmiddellijk alle betalingen aan de leveranciers van het bedrijf, ongeacht hoeveel hun films opbrachten." Nu was de valstrik van Walt Disney aan de gang.

Mintz kwam op een dag onverwacht naar de Hyperion studio en loog tegen Walt en zijn broer Roy dat de Alice serie geannuleerd werd wegens gebrek aan belangstelling. Walt "sloot zichzelf op in zijn kantoor en bleef daar de volgende dag en nacht, weigerde met iemand te praten en gaf zichzelf de schuld van het falen van het bedrijf. Wat hij niet wist, was dat Mintz regelmatig van New York naar Hollywood pendelde om met Carl Laemmle, de oprichter van Universal Pictures, te onderhandelen over een deal voor een tekenfilmkonijn om te concurreren met de zeer succesvolle Felix the Cat-serie. Toen die deal rond was, bedacht Mintz een manier om niet alleen de Disneys het nieuwe personage te laten creëren, maar als alles volgens plan verliep, zouden de 'bumpkins' (of 'goyim?', AVS), zoals Mintz de Disneys achter hun rug noemde, hem uiteindelijk smeken om hun studio over te nemen om de deal te bekrachtigen. Na een paar dagen voorbij te hebben laten gaan, bracht Mintz opnieuw een bezoek aan Hyperion, dit keer met 'goed nieuws'. Hij kon hun deal misschien redden, vertelde hij de broers, als ze met een origineel stripfiguur konden komen, iets in de orde van, laten we zeggen, een konijn."

Disney's Konijn in de Val

Volledig misleid door wat hij dacht dat de sympathieke hulp van zijn Joodse distributeur was, overwerkte Walt zichzelf om uiteindelijk "Oswald the lucky Rabbit" te produceren. Voor wie Oswald geluk zou hebben, zou te zijner tijd duidelijk worden. Mintz, als de verkochte tussenpersoon, kreeg het dubbele van zijn distributievergoeding door ook "inkier" te tekenen voor het nepagentschap van zijn niet-betrokken vrouw, "waardoor er twee bedrijfsstops ontstonden tussen Walt en Laemmle". Oswald was onmiddellijk een groot succes en genereerde "aanzienlijke winsten" voor de Joodse agent en de Joodse strip. Hij begon pas te rebelleren toen hij per ongeluk ontdekte dat Mintz en Laemmle heimelijk nog meer miljoenen binnenharkten door Oswald op de markt te brengen in speelgoed, snoeprepen, kleding en andere kinderartikelen, allemaal zonder zijn medeweten, toestemming of deelname. Mintz veinsde medelijden en praatte hem weg van elke actie die Mr. Big, Carl Laemmle, van zich zou kunnen vervreemden.

In februari 1928, met Oswald en het geluuckonijn als de populairste tekenfilm op het witte doek in Amerika, ging Disney met zijn vrouw, Lillian, zijn contract vernieuwen in New York met Mintz, die "Walt met veel plezier voorstelde aan verschillende producenten en regisseurs die nu langskwamen om Hollywood's jonge animator te ontmoeten". Diezelfde dag zette Mintz Walt neer in zijn opzichtige kantoor op Fifth Avenue. "Toen, zonder tijd te verliezen, op een stille, intense manier die verschilde van degene die hij tijdens de lunch had getoond, bracht Mintz over wat hij zei dat zijn enige aanbod zou zijn. Met onmiddellijke ingang, zou Disney's voorschot per tekenfilm teruggebracht worden van \$2.250 naar \$1.800. Als dat onaanvaardbaar was, zou het enige alternatief zijn dat Snappy (Mintz's agentschap) alle verdere productie van Oswald tekenfilms zou overnemen. En, waarschuwde Mintz Walt, hij zou Disney's eigen personeel gebruiken om dat te doen! (cursief van Eliot)" Typisch Jiddische samenzweerderige inspanningen waren reeds aan de gang in het verre Hollywood op hetzelfde moment dat Mintz Walt aan het vleien was tijdens de lunch, toen de meeste van Disney's animatoren tegelijkertijd "hun ontslag indienden om posities bij Snappy te aanvaarden". Gebruik makend van Disney's ontsteltenis over zijn onverwachte ultimatum, deed Mintz alsof hij toegaf en bood toen aan om Walt de rechten op Oswald te laten behouden, als Snappy maar de rechten op 50% van de Disney studio's kon verkrijgen. Het was het eeuwige verhaal van de duivel die samenspande voor het bezit van een menselijke ziel.

Op advies van Roy deed Walt afstand van de rechten op zijn eigen creatie, Oswald the lucky Rabbit, waardoor hij al zijn inkomsten verloor, maar hij behield het eigendom van zijn drastisch afgeslankte studio. Vrijwel alle hoop voor de toekomst was vervlogen met zijn gestolen eigendom. Walt en Lillian begonnen aan de lange

reis naar huis. Het was echter op deze deprimerende reis dat het Arische genie dat op grote obstakels reageert, werd geboren in Walt Disney's vruchtbare intellect om Mickey Mouse te produceren. De rest is geschiedenis. Helemaal verdoezeld door zijn nieuwe personage was het lot van Oswald het Gelukskonijn, die oorspronkelijk zo populair bleek onder Disney's leiding. Zonder zijn schepper was het geluk van Oswald echter snel op en verdorde hij al na enkele rollen in de vergetelheid. De pogingen van de Joden om eeuwige winsten te genereren via Oswald en hun poging om de Disney studio's in te pikken liepen op niets uit, terwijl Walt Disney Productions in de jaren 1930 een ongekende wereldfaam bereikte.

Disney bij de "Amerikaanse nazipartij

Walt, die zijn ogen altijd op zijn kunst gericht hield, merkte de Joodse gemene deler niet op die Feld, Winkler, Mintz en Laemmle met elkaar verbond. Zo bereidde hij zichzelf voor op een nieuw levensgevaarlijk conflict met het Jodendom, toen hij naïef Joden toeliet tot zijn snel groeiende organisatie. Toen hij nog worstelde om te overleven, geloofden weinigen dat hij een comeback kon maken na het complot met Mintz. Maar met zijn onverwachte succes na Mickey Mouse begonnen de Joden hem weer te zien als een middel om hun doel te bereiken. Onder de post-Mintz animatoren die zich bij de Disney studio's aansloten was Arthur Babbitt. Walt wist niet dat Babbitt niet alleen een Jood was, maar ook door de FBI als een communistische sympathisant werd vermeld. Hij begon in het geheim de basis te leggen voor een staking die de Disney werknemers in de openlijk marxistische Cartoonisten Gilde zou brengen. Dat diezelfde werknemers de best betaalde tekenaars in de business waren, met voorbeeldige werkomstandigheden, had niets te maken met Babbitt's eisen, want zijn enige bedoeling was om van Disney Productions nog een rode propagandamolen te maken. Na het ophemelen (en onbedoeld ontmaskeren) van de Communistische Partij U.S.A.'s oprichting en manipulatie van de Screen Writers' Guild, kraait Eliot dat Communisten "een belangrijke rol bleven spelen in de politisering van de burgers van Hollywood" tot in de jaren 1940.

Nadat hij eerder werd geconfronteerd met uitroeiing door kapitalistische Joden, werd Disney nu geconfronteerd met communistische Joden die van plan waren zijn studio over te nemen. De methodes waren verschillend, maar de vijand was dezelfde. Hij herkende eindelijk de identiteit van het gevaar en begon naar antwoorden te zoeken. Volgens Eliot, "Gedurende de tijd dat Disney hielp de onafhankelijke filmmakers te organiseren tegen de mainstream van de industrie,

vergezeldde hij ook Lessing (Gunther Lessing), Disney's advocaat en goede vriend) naar Amerikaanse Nazi partij (sic) vergaderingen en bijeenkomsten." De Amerikaanse Nazi Partij werd opgericht in 1958, zo'n 20 jaar na de gebeurtenissen beschreven door Eliot. De bijeenkomsten die Walt Disney bijwoonde werden geleid door William Dudley Pelley's "Silver Shirts", een vroege Nationaal Socialistische organisatie, geen partij met een politieke agenda, behalve het behoud van de Amerikaanse neutraliteit.

Babbitt, de aanstichter van de staking, volgde Disney naar de Silver Shirt bijeenkomsten en bespioneerde hem: "In de onmiddellijke jaren voor we de oorlog ingingen, was er een kleine maar zeer trouwe, ik veronderstel legale, aanhang van de Nazi Partij. Je kon een exemplaar van 'Mein Kampf' kopen in elke kiosk in Hollywood. Niemand vroeg me om naar een bijeenkomst te gaan, maar ik deed het uit nieuwsgierigheid. Het waren open bijeenkomsten, iedereen kon ze bijwonen, en ik wilde zelf zien wat er gebeurde. Meer dan eens zag ik Walt Disney en Gunther Lessing daar, samen met een heleboel andere prominente door de Nazi's aangetaste (sic) Hollywood persoonlijkheden. Disney ging voortdurend naar vergaderingen. Ik werd uitgenodigd bij verschillende prominente acteurs en muzikanten thuis, die allemaal actief werkten voor de Amerikaanse Nazipartij. Ik vertelde het aan een vriendin van me die toen redactrice was bij het tijdschrift "Coronet" die me aanmoedigde om op te schrijven wat ik waarnam. Ze had wat connecties met de FBI en leverde mijn rapporten in." Dat de marxistische Babbitt er niet voor terugdeinsde om samen te werken met de aartsconservatieve FBI als het ging om het bestrijden van nazi's, zou geen verrassing moeten zijn voor iedereen die weet dat dubbelhartigheid een tweede natuur is voor de Joodse mentaliteit. Niet zonder reden refereerde Disney naar hem als "de hoofd rioolrat."

Mickey Mouse of luie rat?

Maar het was tijdens het luisteren naar de nationaalsocialistische sprekers dat Wait zijn echte politieke ontwaken onderging. Voor het eerst leerde hij de feiten kennen over de jodenvervolging in Hollywood en begon hij de onderliggende oorzaken te begrijpen van zijn eigen dilemma met Mintz et al, gevolgd door zijn huidige problemen, a la Babbitt. Ironisch genoeg wordt de Joodse overname van de Amerikaanse filmindustrie nergens zo beknopt gepresenteerd als in Mare Eliot's eigen anti-Disney biografie. Hij wijst erop dat de filmindustrie rond de eeuwwisseling begon als een volledig niet-Joodse onderneming onder leiding van de uitvinder, Thomas Alva Edison. Hij en de rest van zijn Arische collega-cinematografen waren zich zeer bewust van hun publieke verantwoordelijkheid,

vooral met betrekking tot kinderen, om ethische films van hoge kwaliteit te presenteren die moreel verantwoord en artistiek verheffend waren.

Het Joodse instinct ontdekte echter al snel de financiële mogelijkheden van dit nieuwe medium door een beroep te doen op de basale neigingen van de massa: "Edison was zeer verontrust door de plotselinge, overweldigende populariteit van de eerste nieuwigheid van de nieuwe eeuw, de straattheaters, die voor het eerst verschenen in de Lower East Side van New York. Hij vond dat ze de verfijnde filmkunst verlaagden door 'peep shows' en andere lugubere afleidingen aan te bieden die bedoeld waren om de vleselijke genoegens van de werkende man te bevredigen. In 1910 richtte Edison de eerste filmalliantie op, die bekend werd als de 'Trust'. Het doel was om het publiek (en zijn eigen financiële belangen) te beschermen tegen het soort immorele rotzooi dat geproduceerd werd door wat hij de 'Joodse profiteurs' noemde, die niet alleen de nikkelodeons runden maar ook hun eigen films maakten om aan hen te vertonen. Als reactie hierop vormde een onafhankelijke groep van voornamelijk Joodse filmmakers, onder leiding van Carl Laemmle, hun eigen distributieorganisatie, of uitwisseling, zoals zij het noemden. Ze organiseerden een effectieve, zij het illegale, ondergrondse om buitenlandse ruwe filmvoorraad en apparatuur te importeren waardoor ze films konden blijven maken."

Edison was echter geen overgeciviliseerde zwakkeling, zoals de bedrijfszwakkelingen van tegenwoordig. Hij organiseerde zijn eigen Stormtroopers. Zoals Eliot terecht opmerkt: "Ze sloegen de speelhallen van de nikkelodeons aan diggelen en stichtten huizenhoge branden in de buurten waar ze stonden". Het was het enige argument dat de Joden begrepen en het werkte. New York was weer schoon. Maar de Joden blonken alleen maar uit in overleven en de Laemmle bende, "om zoveel mogelijk afstand te bewaren tussen henzelf en Edison", migreerde naar Californië. "Daar vonden ze goedkoop onroerend goed, een perfect klimaat en de natuurlijke bescherming van een bufferzone van 3000 mijl. Californië gaf hen een tweede kans om hun films te maken.

"In tegenstelling tot hun vroege tegenhangers aan de oostkust waren de hoofden van de Hollywoodstudio's minder geïnteresseerd in artistieke experimenten dan in winst. Ze brachten op het scherm wat het meest verkocht. Het publiek was bereid om te betalen voor films vol seks en geweld en Hollywood maakte ze graag. De Hollywood moguls hadden echter geen idee van wat er bedoeld werd met 'sociaal aanvaardbare' films. Ze wisten niet of hun films moreel of immoreel waren en het kon ze ook niets schelen. Voor hen waren films puur winstbejag, geen expressiemiddelen. Hoe meer geld een film opbracht, hoe beter hij was. Wanneer

de industrie onder vuur kwam te liggen omdat ze moreel corrupt zou zijn, geloofde geen van Hollywoods eigenaars dat het probleem iets te maken had met moraliteit.

"Wat natuurlijk precies het probleem was. Degenen die Hollywood correct beschouwden als een land dat gedomineerd werd door Joden, zagen hen als niets meer dan heidenen, niet in staat om de essentie van de christelijke moraal te begrijpen, laat staan te projecteren. Zij geloofden dat de Joodse zakenlieden van Hollywood een kunstvorm hadden gecorrumpeerd om geld te verdienen en op die manier hadden bijgedragen aan de toenemende morele corruptie van Amerika. Zij waren, in de woorden van Henry Ford, een perfect voorbeeld van het groeiende probleem van Amerika, de tum-of-the-century instroom van 'de internationale Jood'."

Ford was ook niet de enige beroemde Arische Amerikaan die zich verzette tegen het Hebreeuwse Hollywood. William Randolph Hearst, "geen vriend van de Joden of de filmindustrie", schreef een serie hoofdartikelen waarin hij de ontaarding en het marxisme die in de films werden gespuwd documenteerde. "Hearst's campagne kreeg veel steun in het Congres, waar de definitie van filmmoraal door de jaren heen was uitgebreid en niet alleen seksuele provocatie omvatte, maar ook politieke subversie. In maart 1929 vatte Amerikaans senator Smith Brookhart wat hij beschouwde als de verslechterende situatie in Hollywood samen als niets meer dan een strijd om winst ten koste van de seksuele en sociale moraal tussen concurrerende studio's, geleid door 'bossen Joden'."

Mickey Mouse en het hakenkruis

Aldus blootgesteld aan de feiten van de Joodse macht in Hollywood, vielen de sluiers van Walt Disney's ogen en hij zwoer zijn studio voor altijd Jood-vrij te houden. Naast de zorg voor zijn kunst, wilde hij dezelfde bedreiging bestrijden die zijn land en beschaving bedreigde. Zich ervan bewust dat lidmaatschap van een openlijk Nationaal Socialistische groep enkel brandstof zou toevoegen aan het vuur dat voor hem werd klaargemaakt door zijn vijanden, engageerde Disney zich in plaats daarvan in de "meer respectabele" America First beweging, een overkoepelende organisatie van de conservatieve, rechtse en zelfs fascistische en nationaalsocialistische groepen van de natie, met inbegrip van de Silver Shirts, in populaire oppositie tegen de oorlogshysterie die werd opgewekt van de hoofdstad van de natie in Washington, D.C. tot de filmhoofdstad in Hollywood. Walt werd inderdaad een uitgesproken activist en deelde zelfs hetzelfde spreekgestoelte met

Charles Lindbergh tijdens America First massabijeenkomsten en radiospeeches in het hele land,

Als gevatheid kon hij het niet laten om stiekem cryptische steun voor de Zaak in zijn illustraties op te nemen. Het was onvermijdelijk dat zowel vrienden als vijanden dit opmerkten: "Er waren mensen die 'geheime signalen' begonnen te zien in Disnevs werk, waaronder, in één geval, een hakenkruis in het laatste paneel van een Mickey Mouse-strip van 19 juni 1940. De vlag van ongerustheid rond de strip bereikte uiteindelijk het bureau van J. Edgar Hoover nadat één van Disney's 'fans' de chef van het Bureau een brief schreef waarin hij de editie van 19 juni aanhaalde. De 'fan' adviseerde dat "in het laatste deel van Mickey Mouse van Walt Disney er een zeer duidelijk hakenkruis is in de vorm van twee gekruiste muzieknoten". Het Hooked Cross in kwestie lijkt inderdaad niet toevallig, vanwege de plaatsing boven de woorden "the old cowhand". Disney, een fervent ruiter, noemde zichzelf onder zijn mede-weekendrijders vaak "een oude cowhand". De cartoon was waarschijnlijk bedoeld als een binnenpretje, de enige publieke plaats waar Walt vond dat hij zich kon identificeren met het Nationaal Socialisme, hoe cryptisch ook.

Ondertussen deed de Babbitt-staking zijn studio pijn door belangrijke animatoren weg te lokken. De Joodse communistische stakers werkten hand in hand met Joodse kapitalistische filmmagnaten die Disney nog steeds wilden controleren, op één of andere manier, zoals Frank Tashlin, hoofd van Harry Cohn's "Screen Gems" bedrijf: "Onder de eersten die tekenden bij Tashlin was David Swift, één van Disney's jongste en meest veelbelovende animatoren. Toen Walt hoorde van Swift's plannen om te vertrekken, zei de artiest: "Hij riep me eindelijk binnen en met een vals Joods accent zei hij: 'Oké, Davy jongen, ga maar voor die Joden werken. Daar hoor je thuis, bij die Joden'."

Topjood neemt Disney Studio's in beslag

Disney's inspanningen om te voorkomen dat zijn land zou vervallen in een oorlog voor de bevrijding van Joodse winsten, kwamen tot een bruusk einde onmiddellijk na Pearl Harbor. Zijn studio werd in beslag genomen door de strijdkrachten van het Amerikaanse leger en hij werd gedwongen om propaganda korte onderwerpen uit te slijpen door niemand minder dan de Secretaris van de Schatkist, Henry Morgenthau, auteur van het met bloed doordrenkte "Morgenthau Plan" om het Duitse volk te liquideren voor hun onvergeeflijke zonde van antisemitisme. "Hij klaagde bitter tegen Roy en Lessing over hoe de studio nu gedwongen werd om 'ik

die Jood', zoals Walt de minister noemde, niet alleen als adviseur maar als volwaardige partner te accepteren die overal de leiding over wilde hebben. Voor Walt functioneerde de studio nu met Morgenthau's boodschap afgeleverd door Disney's boodschappers - politieke propagandafilms die profiteerden van de populariteit van die all-American muis, Mickey, zijn liefde, Minnie, vriend Donald, metgezel Goofy, en hond Pluto. Op een bepaald moment zou Disney hebben verwezen naar zijn geliefde personages als gevangenen, gedwongen om op te treden als zoveel kleine pinocchios voor een Stromboli-achtige Morgenthau."

Maar de Joodse bezetting van de Disney studio's was van korte duur en de militairen trokken zich terug in 1943. Daarna zette Walt de strijd verder, hoe vergeefs ook, tegen de opkomende vloed van het marxisme, meestal door te getuigen voor verschillende overheidsonderzoeken naar communistische infiltratie in de kunsten en entertainment media. Maar de Joden kregen nooit meer voet aan de grond in Disney Productions, tenminste niet zolang hij leefde, en zijn naam bleef wereldwijd beschouwd worden als een synoniem voor populaire culturele uitmuntendheid.

Disneyland overspoeld door ratten

Na zijn dood op 65-jarige leeftijd in 1966 ging de studio over op zijn erfgenamen. Hun gekibbel en incompetentie leidden tot een snelle achteruitgang van het Disney product en het bedrijf, wat een gevaarlijke crisis veroorzaakte voor hun artistieke en financiële nalatenschap, terwijl ze tegelijkertijd nieuwe mogelijkheden openden voor de Oude Vijand: "Een korte, ronde man met kogelgaten als ogen en zwart haar dat één medewerker beschreef als niet zo donker als zijn hart, Saul Steinberg was tot de conclusie gekomen dat in zijn huidige verzwakte staat, Walt Disney Productions perfect geplaatst was voor een bedrijfsovername. Wat Steinberg had aangetrokken was de voortdurende daling van de waarde van de Disney aandelen. Begin 1984 werd Disney verhandeld aan \$45 per aandeel, een daling ten opzichte van het hoogtepunt van \$84 het jaar voordien. Steinberg wou de in moeilijkheden verkerende studio overnemen om haar individuele activa te verkopen - de filmbibliotheek, de Burbank studio, de pretparken - voor wat hij dacht dat hem het equivalent van \$100 per aandeel zou opleveren, een enorme winst van meer dan het dubbele van zijn investering."

Maar Steinberg was slechts de eerste van de jakhalzen die aangetrokken werden door de aasgeur van persoonlijke opportuniteiten in de neergang van Disney Productions: "De ontwikkelingen bij Disney trokken nu de aandacht van Wall

Street's nieuwe ras van arbitrageanten, investeerders in grote blokken van bedrijven die op het punt stonden overvallen te worden en waarvan de aandelen daarom plots en sterk zouden stijgen. Onmiddellijk stapte één van die arbitrageanten, Ivan Boesky, in het spel. Zijn doel was niet om de studio over te nemen, maar enkel om mee te liften op de verwachte waardeinstijging van de aandelen die natuurlijk zou volgen uit elke plotse, grote aankoop - van Steinberg, Roy E. Disney of van hemzelf. Boesky werd zo de vierde grootste aandeelhouder van de Walt Disney studio."

Uiteindelijk maakte het niet uit wie van de aaseters het uiteindelijk overnam. De winnende jakhals was Michael Eisner, verantwoordelijk voor de distributie van zulke "epossen" als de anti-nazi "Raiders of the Lost Ark", de rassenvermenging "An Officer and a Gentlemen" en het schaamteloos bolsjewistische "Reds". Gebaseerd op deze financieel succesvolle, maar artistiek en moreel twijfelachtige films, stond de Disney raad van bestuur, gedemoraliseerd na hun \$325 miljoen "greenmail" uitbetaling aan Saul Steinberg, toe dat Eisner het hoofd van de studio werd. Zoals het hoort, zette hij de Disney-deur breed open voor zijn mede-uitverkorenen, zoals Jeffrey Katzenberg en Richard Frank, beiden Paramount-managers, die de studio van de financiële ondergang redden door massale ontslagen en het drastisch verlagen van de hoge standaard van productiewaarden die Walt had ingesteld.

Disney Productions kwam inderdaad economisch terug, maar artistiek herstelde het zich nooit. "Onder het gejuich waren echter de ontevreden stemmen van vele Disney veteranen te horen. Vooral de animatoren van de oude stempel stoorden zich aan de bijna volledig geautomatiseerde animatiestijl van de studio. Hoewel Walt zelf hield van technische innovatie, was het gevoel bij veel Disney veteranen dat de studio zijn creatief erfgoed, de kunst van handgetekende animatie ten dienste van het vertellen van verhalen, had verlaten. De nieuwe films, klaagden ze, leken niets meer dan dun vermomde herhalingen van veel betere originelen. Een oude Disney animator beweerde dat 'Honey, I shrunk the kids', met zijn groter en kleiner motief, eigenlijk niets meer was dan een remake van "Alice in Wonderland". Een ervaren verhalenman suggereerde dat het personage van Roger Rabbit ontzettend veel leek op Walt's originele Oswald.

Natuurlijk is de echte reden achter de depersonalisatie en de flauwe generische kwaliteit van het huidige Disney product niet Jay met nieuwe computertechnieken, maar kan worden gevonden in de gezichtsloze zakenmannen die nu de controle hebben over het enorme Disney imperium dat hun soort nooit creatief genoeg waren om te bedenken of te bouwen. Zelfs de herkenbare Eisner is weg: "Op zijn

hoede, misschien, voor de belofte van President Bill Clinton van een strengere vermogenswinstbelasting, (verzilverde hij) de meeste van zijn aandelenopties en nam hij een cheque voor \$192 miljoen mee naar huis.

"In een taverne in Burbank zat de zoon van één van Disney's oorspronkelijke team van filmmakers in een bar te genieten van een whisky met frisdrank. Het nieuws over Eisners aandelenovereenkomst deed hem grinniken. Hij schudde zijn hoofd, nam een slok en leunde achterover. Wat denk je dat Walt ervan zou vinden als een Jood zoveel geld zou verdienen aan zijn studio?

Zo eindigt de nieuwste biografie van 's werelds grootste animator. Op de cover staat zijn foto die de schaduw werpt van een sinister profiel, duidelijk bedoeld om Walt Disney toe te behoren. Maar het beeld met de keverbogen, hebzuchtige mond en haakneus vertoont geen gelijkenis met de Arische schepper van "Sneeuwwitje" en "20.000 mijlen onder zee".

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUGESAMTSTEN

Der Kampf geht weiter !

Seitdem haben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Tschetseki. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Millionen von Menschen, Völkern und Völkern haben nicht ausgereicht, das Land der gemäßigten Mitte zu halten. Adolf Hitler ist zurück.

Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Völkern- und Rassenmenschen sollten sich an der Kampfbildung an der Erhaltung unserer Völkern.

Die Bewegung ist eine starke geworden, aber die Größe des heutigen Völkern ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der rasche Sieg ist ein Beweis, dass die Völkern - gegen alle Völkern (V) - zu bringen, keine Mittel und Erwartung, Überwindung und Rassenmenschen.

Ob "Jude" oder "Slav", die in Weltkrieg oder in Strassenkampf, die mit Propaganda und bewaffnet oder auf einem Schlachtfeld stehen. Jeder Nationalsozialist ist eine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lenz

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (137)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly

Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gelieve uw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotogalerij bij te werken, maar ik heb me vooral geconcentreerd op Adolf Hitler en het Leger van de Mensheid (www.movingthecentury.com/truth.htm). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het bestuderen van WVO II is een absoluut minerveld van informatie. Je zoekt informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een archeoloog bent, die het begraven verleden opgraaft. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kunnen...

the NEW ORDER
Number 176 (105) Founded 1970 April 26, 2022 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture erosion, and re-education.

Whether "Jugend" or "Slav", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lenz

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Reichert Blumlein

**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher: Der Rassen Feind

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reichlich illustriert

**Hitler
in Italy**

**HITLER
in ITALIEN**

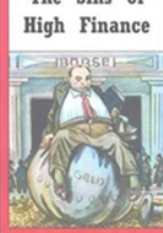
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDK

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**

